Barbara's bril

Jóngens, zei ze misprijzend,
en schudde de regen uit haar krullen.
Jongens, zei ze, die willen toch altijd
allemaal hetzelfde? De een mijn truitje uit,
de ander de knoopjes van mijn bloes los.
Mijn opstellen overschrijven,
mee naar hun kroeg, porto drinken,
voorgesteld worden aan hun moeder,
en dat ik mijn haar moet knippen,
de pil gebruiken, niet moeilijk doen.
Zelfs dat ik andere kleren moest dragen,
maar waarom? Waarom, vroeg ze: jongens willen toch altijd liefst zoveel mogelijk naakt, en niet eens in een fatsoenlijk bed?
Ze zweeg. Stuurs. Kwaad.
En daarna: wat wil jíj?

'Niets,' zei ik. 'Alleen maar dood. En dat je nu je bril afzet.'

En kuste haar rode ogen dicht.

Eriek Verpale Nachten van Beiroet De Arbeiderspers